

Náše Beseda

TRENTON, N. J., 8. února '20. — Čtenář redakce "Pokroku"! — Původně jsem myslel, že dlouhý svůj obnos za váš časopis zapravím a přestanu být "Pokroku" odběratelem. Měl jsem totiž za to, že je to na mne skoro poněkud mnoho odebratí jedenáct různých časopisů. Na člověka v poměrech, v jakých já žiju, zdálo se mně to přece jen mnoho. Ined na to ale jsem sobě zase uvědomil, že, kdyby nebylo odběratelů, nebylo by též ani novin zapotřebí vydávat. Z té příčiny vám posílám poštovní poukázku na \$2.50, jako do. a předplatit na "Pokrok", neboť jest to časopis velmi cenný. Myslim, že na západě není Čechoslovák, jenž by tento časopis neodbíral. Následkem dlouhé dopravy jsou některé zprávy pro nás na východě poněkud opožděné, za to ale čtenářům dostává se bohaté náhrady v jiné četbě — článků, dopisů atd. — S veskerou úctou znamenám se — St. Frič.

(Čt. příteli! Díky za zaslání předplatné a pochvalné uznání. Čtenářům se zavděčíte, když častěji s nimi sdělíte o poměrech, panujících v tamním vašem okolí.)

DU BOIS, NEBR., 8. února. — Čtenář redakce! Nejsem žádným spisovatelem, aniž zkušeným dopisovatelem přec ale se pokusím dopis napsat. Přiměl mne k tomu dopis pana J. Skleničky, ve kterém obhajuje ony sjednocené školy, a jaké mají výhody. Souhlasím s p. Fr. Medunou, že za takového systému by naše venkovské děti musely nejen s nepohodou odjíždět daleko do školy, ale byly by nuceny mnoho času trávit doma. Nemůže mě někdo přemluvit, že jest to výhoda pro malé děti někde na rohu za ukrutné zimy, nebo dříve čekat na truck a pak třeba hodinu neb dvě jeti do školy. Třeba by se to osvědčovalo, kdybychom měli samé dlážděné cesty, ale nežli ty budou, uplne ještě nějaký čas a do té doby, až nám ponechají naše staré venkovské školy. Ono nám nejde o to, že by nás to stálo o nějaký ten dollar více, ale aby se děti do školy skutečně dostaly. To my víme, že naše děti potřebují školy a také se snažíme jim je dát. Ovšem, že naši předkové neměli příležitosti navštěvovat školy, když krajina se teprve osazovala a školy nebyly, aneb od útlého mládí musely děti těžce pracovat. Oněhdy jsem slyšel otec velké rodiny — měšťáka — horovati pro sjednocené školy. Jáku, a eo my na venkově budeme dělat, až budou cesty zaváté a nebude vůbec možno projeti? — On na to: O to se musíte postarat a cesty si ráno proházet. — A já zas: A což, když bude celý den sypat, jako z pytle a budou večer zaváté zas? — Inu, musíte si je proházet zas! — Tak si představte, celý den proházet cesty třeba v třeskuté zimě. Když jest škola venkovská a které děti mají blízko, přece se tam nějak dostanou. Musím vám však vysvětlit, že v našem okolí chytí školu stavět ve městě, což myslím, že jest ve většině případů tak. A tu vám dám něco, o čem byste měli přemýšlet. Nežli nastala prohibice, skoro každé město neb městečko mělo jeden aneb více saloonů. Každý saloon platil jeden tisíc dollarů neb více za povolení. Tyto peníze obyčejně šly na školy. Město Wilber, nemýlím-li se, mělo devět saloonů na 1.400 obyvatelů. Tyto saloony přinášely městu 9.000 dollarů ročně a nyní tento zdroj odpadá, eo zavládla prohibice. Nepřipadá vám to nějak nápadné — kdo asi přikládá za vynález tohoto zákona? Což když vypukne nějaká nemoc, epidemie? Nepřipadá vám to, že třeba k vůli jednomu malému okolí musí velké okolí trpět — toť má škola zavřenou? Ku příkladu za nynějšího týdne inflace. Některé školy jsou zavřeny delší čas a některé vůbec ne. V našem distriktu nemůžeme být za

věna v loni ani letos. A tak nemyslete, že v tom ohledu opět jest náš starý školní systém více praktický, nežli nový! Pan Sklenička praví, že důvody, proč nemají být sjednocené školy, jsou maličké. Jsou, ovšem ale vážné důvody, jaké zde udávám, nám nepodal. Zde se též odvívaly schůzky ohledně těchto škol a každý venkovan jest proti tomuto novému systému. Ne snad proto, že je to novota, neboť každou praktickou novotu vítáme a nejsme my farmáři tak hloupí, abychom nevěděli, eo jest nám prospěšné a eo ne. Bude-li někdo kritizovat můj dopis, ať nám sdělí, jak předejít tyto překážky, jak dopravovat děti několik mil v jakémkoliv počasí, aby nemusely vyjíždět o šestí hodinách ráno, když jest největší zima, aneb nepohodlí. — Znamenám se s úctou — Emil Štěpánek.

BROOKS RUN, OHIO, dne 8. února 1920. — Čtenář redakce Pokroku! Žádám vás laskavě o trochu místa ve vašem ct. listě. Řekl jsem v mém posledním dopise, že vám dám pokoj na dlouhý čas, ale nemohu tak nečinně přihlížet k tomu, jak mnoho dopisovatelů a dopisovatelek zase nevědomky narážejí na tu unii. S tím královským platem, který jest havířům odměnou, jsou již takřka všichni srozuměni, jak bylo o tom mnohými již psáno, ale zase schází něco té unii (tedy tomu jejich spojení). Nebude tudíž na škodu, když vezmu to havířské spojení trochu na přetřes a objasním ty unie dobré. Pak jsem jist, že ti pisatelé, kteří dneska narážejí na naši unii, sami uznají, že se klamou a přiznají nám celé právo, že si tu unii udržujeme. Hledte, přátelé, když by nebylo té unie, eo by ti páni uhlobaroni s námi dělali. Já jsem dnes starý, sedřený a jelikož nemám již tolik síly, jako ti mladí 25- a 30-letí, tu bych byl vyhozen z práce a proč? Poněvadž jsem již starý, nemám tolik síly, jak si kapitalista přeje. Takových by nás bylo více a šel by jeden po druhém, jak by stárnul. Druhé jest, že bychom pak museli sobě bráti dříví, pražec, kolejniče a zkrátka vše, eo jest do toho důlu zapotřebí pro toho horníka, už z venku — a nedělat? Tu pak by musel jít každý, odkud přišel. V pádu, že by se s bosem nepohodl, musel by jít bez milosti, odkud přišel. To pak by si ti pp. bosové houkali z vysoka na ty horníky. Ze ale máme unii, tak nemohou. Za to ale každý horník má vědět, eo mu patří dělat a eo ne; od toho jsou schůzky, kam má jít každý, aby zvěděl, o čem se jedná; má sobě vštipit, za eo není placen, že také nemá dělat. Ano, máme také takové, že některý chce být u bosc hezkým a tak mu vše donese, eo na té schůzi slyšel, a kdo eo mluvil oproti té společnosti, nebo bosovi. Tím si dělá nádej, že za to obdrží lepší práci, nežli ten, eo proti společnosti, nebo bosovi něco řekl. Něco podobného jest necharakterní, proto se po takovém dává pozor, až se mu přijde na stopu a pak se mu dá na srozuměnou, by šel odkud přišel a když neuposlechně, tu pak se přísně zakročí, že musí jít. A tu soudím, že jest to také tak správné, neboť takový člověk bez charakteru jest opovržení hodn, když své spolupracující kamarády a sám sebe také u společnosti nebo bosc zrazuje. Řekl jsem, že jsem starý a nebyťi té unie, že bychom toho my starí horníci mnoho nevydělali, a proč? Jelikož nemůžeme tak čerstvě tu káru dvou-tou novou naložit, jak by si to ten řidič nebo vozač a následovně dal by ty káry těm mladým a ti by vydělali denně \$8—10, kdež to my starí bychom mohli jít do unie každý den s jedním, nebo dvěma dollaru. Takto, když je ta unie, tak vyděláme stejně — mladí jako ti starí. Doufám tudíž, že musíte uznat tu unii za dobrou a své názory o ní trochu pozměnit, neboť ten starý nápravo na život, jako ten mladý. — Uvedu ještě to další, čeho jest třeba, abyste zvěděli, eo se v těch dolech také odehrává, pak snáze pochopíte, proč ta unie jest dobrá. Vrstva toho uhlí měří 5 stop, místy 5½ stopy z výše; strojníci podkopou tu škálu 6 stop do hloubky od 24 do 30 stop na šířku. V některém místě usad tím uhlím jest vrstva kamene na 2 místy a 3 stopy silná a když ten horník sestřelí to uhlí, tu v zá

padne vrstva kamene dolů na ohebné před to uhlí a je vidět krásný lom. Tu se stává, že ten horník místo, eo by měl plnit káry, musí odklízet ten kámen (to je ale radost, to věšte), neboť tím zameškáním káry ztratil. Ze ale to nebylo jeho vinou, musí ten "driver" horníkům, oč přišli, také záhy nahradit — tedy je zase vidět, nač je ta unie dobrou. Po případě, že by té unie nebylo, tu by mnohý musel pracovat neustále v těch špatných místech, kde jest kámen nad uhlím tak silný, a ti bosovi miláči by měli stále práci páknou a kde není tolik kamene, anebo žádný. Ze ale je ta unie, tu ten "bos" jest nucen těm, kteří měli místo příliš špatné a dodělali je, dáti místo lepší. A tak to musí být pro každého horníka dobrým, a také žádný nereptá proti tomu, neboť ví, že jest to právo ve smlouvě. Pak jest ještě jedna věc, kterou byste měli zvědět a sice: Stává se, že přijde mnohý povedený ptáček do práce a chce za málo práce a lechce meo peněz vydělat, tak krade vaše káry, které jste naložili k poslední hodině, neboť ty zůstávají v tom dolu a takový nemravna tam zůstane o trochu delší a když vidí, že už jsou všichni pryč, pak jde a odhrabe uhlí v kárych, kde jsou zavěšena čísla těch horníků; ta on vyhodí a zavěsí tam pak svoje. Druhé dne on má dost kar sypáno a také vydělal dost, aniž by se nadřel, ale své spolukamarády okradl. Ovšem, že mu to dlouho netrvá, 2—3 dni a už se má. Pakli by ještě k takovému něčemu podobnému měla ta unie hledět nečinně, tak nevim, jak a eo by ta unie měla dělat! Můj úsudek je ten, naložit mu toho tolik, aby s tím nemohl odlézt, pak by zajistil více neokradl. Jesté podotknu, že ty unie nejsou brutální, jak si je představuje mnozí; buďte jisti, že ten, který nezaslouží, trstán není. Rád bych zvěděl, jak byste se zachovali vy bez té unie, když by se na vás páchalo bezpráví! Tak, milí čtenáři a čtenářky, nyní uvažujte zdravým rozumem a pak můžete o tom něco napsat, jak by se vám to zalouovalo bez té unie.

Dále sobě ještě dovolim něco o své osobě vám sdělit. — Moje vzdělání započalo od 6 a trvalo do 12 let na obecné škole v Mešně u Mirošof, kde byla nejvyšší třída třetí. Ovšem, v té době, tak jako jinde, byly ty 3 třídy všesměrné v jedné místnosti a tu musím jen v duchu projevit tehdejšímu našemu učiteli, Josefu Suchmanovi, uznání za jeho snahu, aby mně vštipil a naučil znát a mluvit — pravdu a ji hájit. Vždy nám říkával: O tom, eo nemůžete dokázat, nesmíte také mluvit; tomu, eo jste neviděli, nesmíte věřit. Já, eo nevidím, tomu nevěřím; jen buďte vždy pravdomluvnými a až dospějete v muze, až jsou z vás dobří občané, neboť jen z dobrých a charakterních občanů prospívá dobře lidská společnost. Tuto nauku jsem sobě vzal za své vodítko v mém životě a také se dle ní řídím. O tom, eo nevidím, tak také nepišu do veřejnosti a dneska něco napsat a zítřa to odvolávat, to já nedovedu, neboť to není důstojné. Abych sám sobě podřídil nohy, tak jak to, ovšem podle mého vlastního náhledu, činí pan Rundus v Pokroku, že dne 4. února, kde uvidí, že chtěl jenom napsat 1—2 dopisy v zájmu uvolnění dělníckých poměrů. Když však přišla ta stávka horníků, tu že jeho myšlenka dávala podnět zase myšlence, aby také něco řekl o tom, eo nevěděl a nerozuměl tomu vůbec. Když pak z mnoha míst některý ten horník napsal do tohoto listu o tom havířském životě a jejich mzdě, tu pak asi pan Rundus zbledl, neboť viděl, že narazil na tvrdý předmět. Jsa přesvědčen, upustil od toho s přáním, by se nám dostalo toho, eo za svoji práci zasluhuje. Aby nelenil, psal se pak do dřevářských dělníků, kde zas viděl, jak své výděly probíjí v křemách a karbanu a podobně a viděl pak, jak ti dělníci vrážejí do klad, jen aby poškodili tu dřevářskou společnost. Ale i tady se mu dostalo pěkné odpovědi, žež ho zarazila nadobro. Ano, pane Runduse, ono vás to překvapilo, jak jste se přiznal sám; vy si to duska jinak představujete, nežli jste za to měl. Vy jste se domníval, že ta havíř tvoří za jen havíř a že jsou to nezdělaní, hrubý lid,

jako nějaké stádo těch kozlů, kteří se nedají stříhat tak, jak byste si přál. Mám-li pak tomu všemu věřit, eo uvádíte v onom čísle! — tu přicházím opět k té nauce, že nemám věřit tomu, eo jsem neviděl a neslyšel a zvláště pak takovému pisateli, který se sám poráží ve všem, když několikrát se jeho nárazy převrhly — buď o tu, aneb onu stranu! — Dále, tvrdíte, že kráčímu tou nejstarší cestou v té lidské společnosti dnešní doby. To myslíte mne samého, anebo miníte nás všechny dělníky. Pakli všechny, tu mohu s potěšením říci, že jest nás těch kozlů více, kteří se nedají stříhat tak, jak by si leckdo přál. Pakli ale miníte tím kozelem mě samého, tu podotýkám, že nejsem z těch, abych si nechal namalvut od nástupce Syna toho Nazaretského, — když dostane poliček na levou tvář, nastaví druhou — ne, ne, z těch dob já nejsem, já soudím jinak. S jakou zbraní kdo proti mně jde, s takovou zbraní jdu proti němu. To jest zásada moje a kdo mě k té zásadě přivedl! Byli to kazatelové v české vlasti. Pakli se dopouští hříchu, že tak o nich soudím, tu není to vina moje, nýbrž jejich. Dále miníte se zachránit před rozvratem, když přistoupíme na zásady toho Nazaretského? Vždy přece nejsme rači, neboť jen ti dovedou couvat. Ale lidská společnost musí jít kupředu s duchem času, nikoliv nazpět. Pakli přijde ten rozvrát, jak uvádíte, ten nebude bolet ty farmery, ani ty dělníky, ale ten bude bolet je ty bezděčné měchy kapitalistické, neboť jen ti budou pykat za tu svoji zpusnost — a z toho máte ten strach, pane Rundus? No, toho já se nelekám; o tom já vím tak, jako že jedna a jedna jsou dvě. Ze ten rozvrát přijde a přijít musí, tomu nás svědčuje dnešní doba, ten shon za tím tvrdým dollarem. Jestli se toho dožiju, to nemohu říci, ac bych si toho přál, bych se mohl pokochat jen pohledem na ty, jak jim ta práce přijde od ruky. Aby se to dříve urychlilo, tu bych požadoval náhled pana John P. Vikly. To jest muž se zlatým srdcem, jen takových mužů jest nám třeba. Z jeho výroku soudím, že se neštítí té dělnické třídy. To jest prvý muž, kterého jsem slyšel takto se vyjádřit, ac jsem zde již řadu let a také neodbirám jen jeden list, nýbrž 5 až 6, to jest můj požitek. — Tak vás všechny zdravím přátelsky i vás páni vydavatelé. Na zdar! Frank Dolák.

WOLF POINT, MONT., 10. února 1920. — Čt. vydavatelé "Pokroku"! Jméno své manželky a více jiných, které roman "Karaeseon Aladar" tak zajímavě a tak zkrátka ukončil, vás žádám, byste laskavě v něm pokračovali a čtenáře potěšili. Všichni by se rádi doveděli, jak se novonalezenu bratru a sestře vedlo na dále. — (Pozn.: Přání vašemu a jiných vyhovět, nemůžeme, neboť román byl celý uveřejněn a o jeho pokračování byste museli požádat spisovatele.) Též bych rád věděl, jak to přijde, že zde na Great Northern dráze veskeré nehody zamřejí — téměř o žádné zprávy nepřijde na veřejnost. V minulém týdnu byl zde jeden konduktor; v pravém slova smyslu v půli těla přezínut a jest ticho, jako že se vůbec nie nestalo. Nešťastí událo se takto: Ze železniční obrady vyjel velice dlouhý nákladní vlak, takže jej musel sjížděti stroj vytlačovat. Sotva však ujel asi půl míle, vlak se nejspíše v půli rozdvíjel a u té zadní části vlaku se vzduchové brzdy zatáhly a to tak prudce, že vozový ráz zastavil. Parostroj, který vlak tlačil, následkem toho projel skrze "kabus", v němž se právě zmíněný konduktor nalézal a byl téměř úplně v půli těla přezínut; "caboose" byl rovněž ve dvě rozrazen. V našem městě se též objevila influenza a jest u mnoho osob postiženo. Pro teotokráté končím a zdravím redakci, jakož i všechny dopisovatele a čtenáře a znamenám se v úctě — Josef Pipal.

PRINCE GEORGE, VA., dne 6. února 1920. — Čtenář redakce, milé! Vyhovují setrpnému vašemu upozornění a přikládám obnos na zapravení mého předplatného, jež vypráelo 20 ledna. Při této příležitosti zároveň dovoluim si vám sdělit něco z našeho zde okolí a

STÁVÁ NADĚJE pro nejvíce nemocného v časném užívání DRA. PETRA HOBOKO Žádný případ nebyl tak zří, žádná nemoc tak bezmádná, aby tento starý, dohou vyzkoušený prostředek — poctivě připravený s čistých, zdraví poskytlých kořenek a bylin — nebyl účinný dohou. Revmatism, nemoc jater a ledvin, nezdravost, zácpa a mnoho jiných neduhů doznává rychle účely jeho užíváním. Neut lékem lékárnickým. Pouze zvláštní jednatel eo prodává. Píse na DR. PETER FAHRNEY & SONS CO., 2501-17 Washington Blvd., CHICAGO, ILL. (V Kanadě se dodává bezú cla.)

hned podotýkám, že nás Čechoslováků je zde slušný počet usidlený a všem se dobře daří; ze zvlhodu farem lze souditi, že jejich majitelé učinili dobrý pokrok. Když jsem před 24 roky vstoupil na virginickou půdu, tu sám jsem si v duchu pomyslel, eo asi je toho příčinou, že ten kraj zde byl tak bídný. Pohleděl jsem na trávu, která se zdála pěknou a bujně rostla. Nedaleko spatřím volka, který ale byl hubený a i opodál stojící kráva byla velmi chatrnou. Co tomu dobytí schází? přemýšlím a opět se rozhlédnu a tu spatřím nuzný baráček, u jehož dveří sedí černoška, která z dýmky koufoula a moeně kotoněe dýmu z list vypoustěla a kolem ní asi 5 nebo 6 malých černušat si hrálo. Jdu dále a viděl jsem malého mušáčka zapřaženého v kárece a ten byl též ve velice bédném stavu. Zde poprvé jsem viděl jedním volkem orat. Když jsem se zde tehdy usídlil, pořídil jsem si též dosti bídnou mulku, jednu kravku a dvě malá prasátka a to jsem byl již farmář. S počátku to šlo pomalu. Dnes však mám sedm statkůh mul, dva pěkné koně, 18 až 20 krav, dobrého býka, 40 až 50 kusů vepřového dobytka a k tomu stroje, jejichž je na farmě zapotřebí. O krnivo též nemám žádnou nouzi, neboť mám dosti krásného seno z alfaly a červeného jelete, který se pěkně seče. S ostatní úrodou byl jsem též spokojen, ac sklizeň pšenice na jednom poli trochu pochybila. Za to však kukurice jest znamenitá a zvláště halušky (peanuts) velmi se vydařily a platí se zde \$3.40 za bušl. Se srdečným pozdravem na všechny čtenáře, znamenám se, Ondřej Chovan.

COMSTOCK, NEBR., 10. února 1920. — Čt. redakce "Pokroku"! Promiňte mi, že jsem se s předplatným poněkud opozdil. Upozornění vaše jsem sice obdržel, přes to ale jsem zase opomenul záležitost onu vyříditi. Nieměně za setrpné upozornění vám děkuji. — "Pokrok" se nám líbí a proto vždy si naň milerád předplácím. V přítomné době nastává na farmách to stěhování, tak že jest plně ruce práce. I já se stěhuji do vzdálenosti 15 mil; myslím však, že již naposledy se stěhuji, tentokrát na — svoji. V loni se zde značné pozemky prodávaly a také hojně farmáři farmy koupili, protože nám jest příliš vysoký. Počasí máme nyní příznivé a některý den to vyhlíží, jako z jara a hned jest o kožích tepleji; jenom kdyby to vydrželo tento měsíc. Stvrzenku za předplatné neposlejte, neboť stačí, když jest kvitanee při mém jméne změnena a jsem spokojen. S pozdravem na redakci a všechny čtenáře tohoto časopisu, jsem v úctě váš — Anton Proskočil.

BUNDY, MONT., 10. února 1920. — Čtenář redakce "Pokroku"! Zde vám zasílám předplatné na milý náš časopis "Pokrok", ac neměl jsem původně v úmyslu, na tento čtený list si předplatit a — proč! Poněvadž si po delší dobu již udržuji čtyři časopisy — dva české a dva anglické a mimo to nalézám se přítomně ve velmi fšnivých poměrech peněžních. Příčina toho jest, že jsem za svoji celoroční práci a námahu nedostal ani jediného dollaru, aniž eo podobného k živobytí — jak pro sebe, tak pro koně a drůbež. Měl jsem 75 akrů obděláno a oseto a než jsem s prací tou byl hotov, vydal jsem \$300 za píci a oves k setbě a — úroda? Ruský bodlák ve výši 4 a v průměru 5 stop, tak že jsem byl blížek zoufalství nad tím, jak jej zničit, aby neuzrál. Koni jsem použil pro jeho velký zřít nímž, proto dříve jsem na

chtěl plevel ten zadiskovat v nádeji, že přijde vláha, že oves vzejde a udělá se alespoň seno. Nebyti syna, který se z vojny vrátil domů a hned šel po práci, byl bych v roce 1919 úpln ztracen! Kapitál žádný, kdežto dluhů až po Syn pracuje na dráze a každého 1. a 15. mně dá \$15, za něž obstarám živobytí pro sebe, tři koně a 27 slepic. Skvělé živobytí to není, niemě Prozřetelnosti děkuji za to, že se alespoň můžeme udržet při životě a hledět budoucnosti vstříci, neboť nikdy nebylo zle, aby zase nebylo lépe. Přičiním se na novo a silně doufám v lepší tento rok! Musím též podotknouti, že se zde rozmáhá olejová horečka a kolem ní asi 7 společností začne zde z jara vrtat na olej. S přátelským pozdravem znamenám se v úctě — Karel Rainisch.

(Čtený příteli! Díky za předplatné a přejeme vám z plna srdce, byste v tomto roce byl hojně za svoji píci a poctivou snahu odměněn. Budeme vám povděční, když časem se čtenáři sdělíte o poměrech ve vaší tamní krajině.)

BISON, KANS., 9. února 1920. — Vydavatelé Pokroku! Pánové! Musím si vám trochu postěžovat, jak nesprávně mně "Kanský Pokrok" docházi a důkazem jest, že jsem dostal od nového roku pouze tři čísla. Ačkoliv se vždy těším na každé číslo, tak jako malé dítě na "cumele" — jsem často sklaman. Od té doby, eo jsem začal čísti "Pokrok", tak jsem shledal, že není lepšího českého listu nad "Pokrok". Proč jest náš zde na západě tolik, že jsme vždy jen větší na časopisy, vydávané v Chicagu nebo v New Yorku? Dnes máme zde "Pokrok", jenž překoná jakýkoliv a kdekoliv vydaný český list. — S pozdravem na celý personál redakce "Pokroku" — Joseph Weiss.

ORAL, SO. DAK., 11. února 1920. — Čt. vydavatelé "Pokroku"! Přiloženě zasílám vám poštovní poukázku na zapravení předplatného, neboť bych bez vašeho dobrého časopisu nemohl snad ani být. Jsem rád, že již čítám 63 roky a tudíž, že se snad nedočkám oné tak zvané svobody, kdy nám bude naše česká dobra naše četba násilím vyrvána. A nežli se tak stane, zasilejte mně tedy můj oblíbený "Pokrok" na dále. Snad mně ani neuvěříte, že, jakmile přijde "Pokrok", ihned jej musím manželce čísti. Zvláště na román "Karaeseon Aladar" se těšila. A když to s ním dopadlo k její spokojenosti, ani neuvěříte, jakou měla radost. Mám přý napsat panu redaktoru, by zase přišel nějaký pěkný román připravil. Nového zde je, že na jaře začnou vrtat po oleji. Zimu jsme měli moc špatnou, neboť začala náhle. Dne 18. října přišel pravý první dakotský blizzard, a od té doby zima až na malé výjimky se drží. Množství dobytka zde pošle. My sami jsme ztrátili 6 kusů a 3 koně. To je pro nás az moc. Nyní srdečný pozdrav na čtenou redakci i celý čtený personál "Pokroku" a všechny čtené čtenáře a čtenářky. Jsem váš starý — Vincenc Josef Mareš.

Bela Kun dopraven byl do nemocnice Vídeň, 21. února. — Bela Kun, diktátor Maďarska za komunistického režimu, byl nedávno dopraven do nemocnice nedaleko Vídně ze Stokrav, kde zdržoval se od svého útěku z Uher. K jeho přestěhování došlo následkem toho, že obyvatele Stokrav proti jeho přítomnosti protestovali.